

Το Μάτι της Ματίνας
Παντελής Παπακωνσταντίνου,
Εκδόσεις Books-4u
Νοέμβριος 2025

Το Μάτι της Ματίνας

*Μυθοπλασία – Μαγικός ρεαλισμός –
Παραδοσιακό μυστήριο*

1. Εισαγωγή

Οι παλιοί λένε πως «το μάτι πιάνει πιο εύκολα τους καλούς, τους όμορφους και τους άτυχους».

Ο Πλάτων είχε ονομάσει το μάτιασμα «αγνή φωτιά». Τι ακριβώς είναι αυτή και γιατί συχνά μας «καίει»;

Οι επιστήμονες αποκαλύπτουν σήμερα πως, ναι, υπάρχει μια ενέργεια που μεταδίδεται μέσα από το βλέμμα και μπορεί να έχει άμεσες επιπτώσεις στους άλλους και στο περιβάλλον.

«Η ικανότητα να νιώθουμε το βλέμμα κάποιου πάνω μας είναι πανανθρώπινη.

Οι περισσότεροι έχουμε παρατηρήσει ότι πολλές φορές όταν καρφώσουμε το βλέμμα μας στην πλάτη κάποιου εκείνος στρέφει το κεφάλι προς τα πίσω.

Έχει διαπιστωθεί ύστερα από πολυάριθμα πειράματα ότι το 80% των ανθρώπων μπορούν όντως να αντιλαμβάνονται όταν κάποιος τους κοιτάζει έντονα.

Τα χρόνια κύλησαν σαν νερό από ρυάκι. Το χωριό άλλαξε, οι άνθρωποι έφυγαν, μα όποιος πονούσε περνούσε ακόμη απ' την αυλή της. Δεν ήταν γιατρός, μα την ησύχαζε η σκέψη πως η προσευχή της ίσως έδενε λίγο τον κόσμο. Κάποια πράγματα δε χρειάζονται εξήγηση, μονάχα πίστη.

Ένα απόγευμα ήρθε η Ελένη, η εγγόνα της. Είχε μάτια θαμπά και κούραση στο βλέμμα. «Γιαγιά, κάτι έχω... Δεν νιώθω καλά», είπε σιγανά.

«Σε κοίταξε κανείς πολύ;» τη ρώτησε η Παγώνα.

«Λένε πως ήμουν όμορφη στη γιορτή. Όλοι με κοιτούσαν...»

Η γιαγιά κούνησε το κεφάλι. «Ε, τότε σε μάτιασαν, παιδί μου. Έλα να το ξεπλύνουμε.»

Πήρε το ποτήρι με το νερό, έριξε λίγες στάλες λάδι, σταυρώθηκε και άρχισε να ψιθυρίζει τις λέξεις – μνήμες πιο παλιές κι απ' την ίδια. Το νερό κύλησε απαλά, μετά αναδεύτηκε· κύκλοι απλώθηκαν σαν ανάσες.

Η Ελένη παρακολουθούσε σιωπηλή, ώσπου
το νερό ηρέμησε και τα μάτια της γιαγιάς
άστραψαν για μια στιγμή.
«Το πήρα εγώ», είπε η Παγώνα χαμηλά.
«Τώρα είσαι καλά..»

«Πώς το κάνεις πάντα, γιαγιά;»
«Δεν το κάνω εγώ, παιδί μου. Το κάνει όποιος
αγαπά χωρίς να ρωτά. Το μάτι είναι βαρύ
όταν δεν υπάρχει συγχώρεση.»

Η Ελένη έκλεισε για λίγο τα μάτια.
«Μου πέρασε», ψιθύρισε.
«Να θυμάσαι, όσοι καλολογάνε με την καρδιά
τους, ποτέ δεν ματιάζονται», είπε η Παγώνα
και τη φίλησε στο μέτωπο.

Η μέρα έσβηνε. Ο ουρανός έπαιρνε το χρώμα
του ροδιού.
Η κυρά-Παγώνα κούνησε αργά το νερό στο
ποτήρι. Η τελευταία φυσαλίδα διαλύθηκε.
Άφησε το ποτήρι στο περβάζι, σκούπισε τα
χέρια της και κοίταξε την εγγονή της που

χαμογελούσε πάλι. Ένα χαμόγελο παλιό, δικό της.

Τη νύχτα, όταν έπεσε σιωπή, άναψε το κεράκι της Παναγίας και γονάτισε.

«Παναγιά μου, φύλαγε τα παιδιά, κι αν κάποιος ποτίσει κακό, γλύκανέ το», ψιθύρισε. Το κερί τρεμόπαιξε, και φάνηκε για μια στιγμή σαν να χαμογελούσε η μάνα της από τη φωτογραφία απέναντι.

Η κυρά-Παγώνα ξανακάθισε στο σκαμνάκι της, ήπιε μια γουλιά νερό κι αναστέναξε. «Όσο υπάρχει νερό κι αγάπη, δε μας πιάνει τίποτα... ούτε μάτι, ούτε κακό», είπε σιγανά.

Και αν κάποιος περνούσε αργά εκείνη την ώρα από την αυλή της, θα ορκιζόταν πως το φως του κεριού δε φώτιζε μόνο τη γιαγιά, μα και κάτι αόρατο γύρω της, σαν κύκλο προστασίας.

Ένα φως που δεν έσβηγε, γιατί κρατούσε μέσα του μνήμες, ευχές κι εκείνη τη μικρή, αλύγιστη πίστη των παλιών γυναικών.

🔍 Σημείωμα του συγγραφέα

Η ιστορία της κυρά-Παγώνας είναι αφιερωμένη σε όλες τις γιαγιάδες της ελληνικής υπαίθρου που φυλάνε μικρά θαύματα μέσα σε ποτήρια με νερό. Εκεί που τελειώνει η λογική, αρχίζει η ζεστασιά της παράδοσης, κι εκεί γεννιούνται όλες οι ιστορίες μας.

Παντελής Παπακωνσταντίνου
Εκδόσεις Books-4u

Η κυρά-Παγώνα, κάθεται στην αυλή του σπιτιού της με το μπλε σκαμνάκι της και